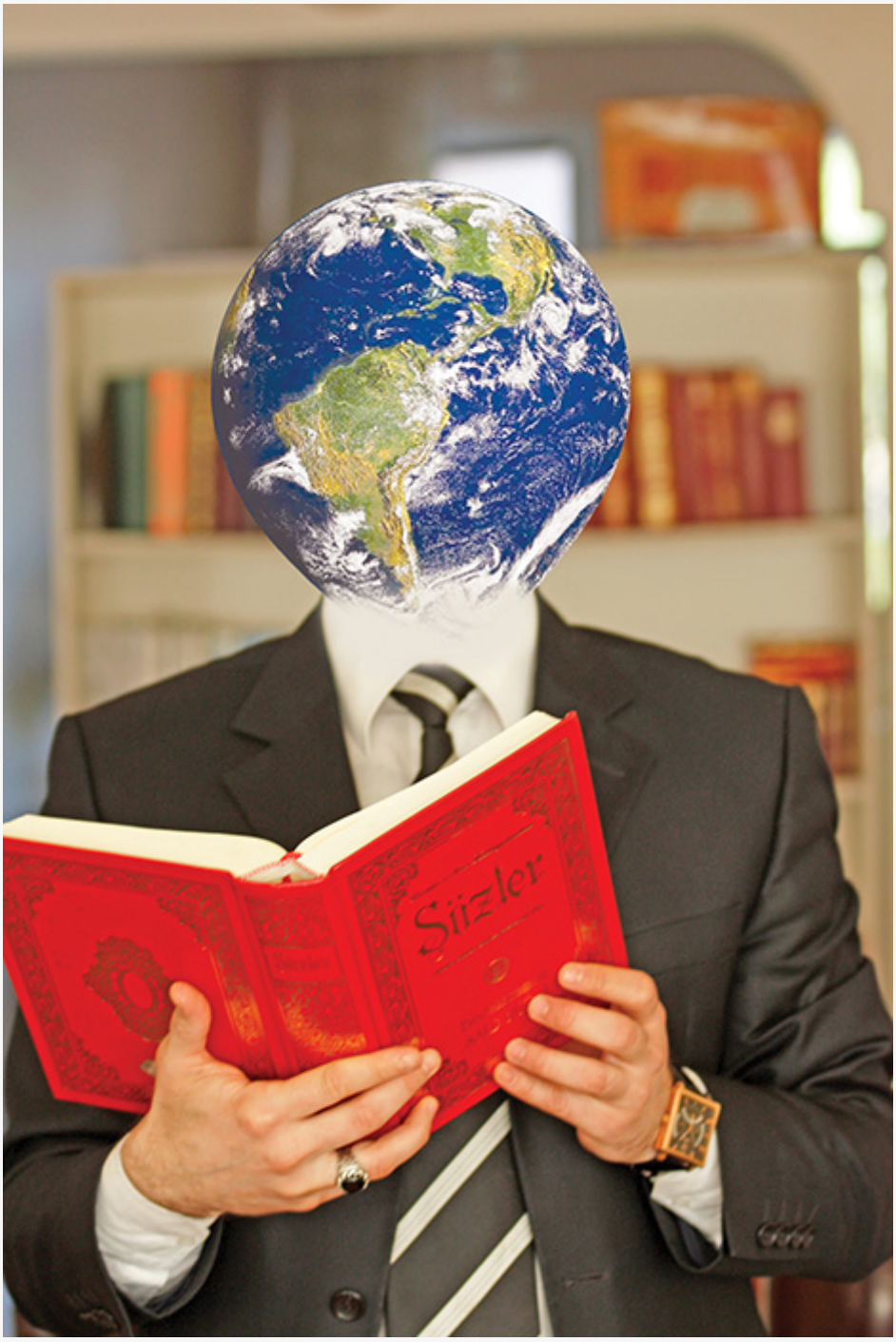
Üç müşkül ve mühim suâl

Bütün mevcudattan sorulan, bütün ukûlü [akılları] hayret içinde meşgul eden üç müşkül ve müthiş suâl-i azîm olan ‘Necisin? Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun?’ suâllerine”1 en birinci muhatap insandır.

Bu üç müthiş ve müşkül suâlin cevabını veremeyen ve bulamayan insan, işin içinden çıkamaz. Ve hakikî mânâda insaniyete ulaşamaz. İnsanın bütün meselesi bu üç sualde saklıdır. Bütün peygamberler ve her asrın vekilleri kendi ümmet ve muâsırlarına aslında bu üç suâli cevaplamışlardır. Bu sebeple, bu üç suâlin cevabı, insanlığın kurtuluş reçetesidir.

Bu suallerin en tafsilatlı cevabını Kâinatın Efendisi Peygamberimiz Aleyhissalatu Vesselâm vererek, insanlığa büyük ışık tutmuştur. Ve “en vazıh bir sûrette ve en azamî bir derecede hakaik-ı Kur’âniye vasıtasıyla o tılsımı açan ve o muammayı halleden”2 Peygamberimizden (asm) aldığı dersle, bu üç müşkül suâlin cevabını Risale-i Nur yoluyla asrımıza taşıyan Üstad Bediüzzaman Hazretleri, hiçbir şüphe ve itiraza yer bırakmayarak, tafsilatlı olarak, mükemmel ve ikna edici bir tarzda izah etmiştir. Adeta, Risale-i Nur Külliyatı, bu üç sualin cevabı mahiyetindedir.

Risale-i Nur, bu son derece mühim üç suâli kısa ve öz olarak şu şekilde cevaplamaktadır:

“Şu dünyaya bir memur ve misafir olarak gönderilmiş, çok ehemmiyetli istidat ona verilmiş ve o istidadata göre ehemmiyetli vazifeler tevdî edilmiş”3 olan “insan, Sultan-ı ezelinin kudretiyle, yokluk karanlıklarından ziyadar varlık âlemine çıkarılan mahlûklardır. Sultan-ı Ezelî, bütün mevcudatı içinde, biz insanları seçmiş ve emanet-i kübrayı bize vermiştir. Biz, haşir yoluyla saadet-i ebediyeye müteveccihen hareket etmekteyiz. Dünyadaki işimiz de, o saadet-i ebediye yollarını temin etmekle re’sü’l-malımız (sermayemiz) olan istidatlarımızı nemalandırmaktır.”4 “Yani, ticaret ve memuriyet için, mühim vazifelerle bu dar-ı imtihan olan dünyaya gönderilen insanlar; ticaretlerini yapıp, vazifelerini bitirip ve hizmetlerini itmam ettikten sonra, yine onları gönderen Hâlık-ı Zülcelâline dönecekler ve Mevlâ-yı Kerimlerine kavuşacaklar.”5

Risale-i Nur, birinci sual olan “Necisin?” suâline özet olarak şu cevabı vermiştir:

İnsanı “kâinat ağacının çekirdek-i aslîsi, kâinat Kur’an’ının âyet-i kübrası, ism-i azamı taşıyan âyete’l-kürsîsi, kâinat sarayının en mükerrem misafiri, mes’uliyetli nazırı, halife-i arzı, bir nevî müfettişi, mutasarrıfı, çok geniş ubudiyetle mükellef bir abd-i küllî, Kâinat Sultanının İsm-i Azamına mazhar ve bütün esmasına en cami bir ayinesi, en anlayışlı bir muhatab-ı hassı, kâinatın zîhayatları içinde en ziyade ihtiyaçlısı, hadsiz acziyle ve fakrıyla beraber, hadsiz maksatları ve arzuları ve nihayetsiz düşmanları ve onu inciten zararlı şeyleri bulunan bir bîçare zîhayatı, istidatça en zengini ve bekaya en ziyade müştak ve muhtaç ve ona ihsanlar eden Zatı perestiş derecesinde seven ve sevdiren ve sevilen çok harika bir mu’cize-i kudret-i Samedaniye ve bir acube-i hilkattir.”6

“Nereden geliyorsun?” olan ikinci suâle de:

İnsan “Âlem-i ervahtan başlayan yolculuğu, rahm-ı maderden, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabirden, berzahtan, haşirden, köprüden geçip ebedü’l-âbâd tarafında son bulacaktır”7 cevabını vermiştir. Bu dünyada misafir ve yolcu olan insan nereden gelip nereye ve nasıl bir yere gideceğini çok iyi bilmelidir. Kendisi için takdir edilen güzergâh ve menzillerde Kâinat Sultanının emirlerine göre hareket edip, her meselede rehberimiz olan Peygamber Efendimizin (asm) rehberliğini esas almalıdır.
“Nereye gidiyorsun?” olan üçüncü suâli de Risale-i Nur, mü’min olan insanlara çok güzel ve veciz bir şekilde müjdelerle şöylece cevaplamıştır:

“Ey insan bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye sevk olunuyorsun? Dünyanın bin sene mes’udane hayatı, bir saat hayatına mukabil gelmeyen Cennet hayatının ve o Cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat rü’yet-i cemâline mukabil gelmeyen bir Cemil-i Zülcelâl’in daire-i rahmetine ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun. Mübtelâ ve meftun ve müştak olduğunuz mecazî mahbublarda ve bütün mevcudat-ı dünyevîyedeki hüsün ve cemâl, onun cilve-i cemâlinin ve hüsn-ü esmasının bir nevî gölgesi ve bütün Cennet, bütün letâifiyle bir cilve-i rahmeti ve bütün iştiyaklar ve muhabbetler ve incizablar ve cazibeler, bir lem’a-i muhabbeti olan bir Mabud-u Lemyezel’in, bir Mahbub-u Lâyezâl’in daire-i huzuruna gidiyorsunuz ve ziyafetgâh-ı ebedîsi olan Cennet’e çağrılıyorsunuz.

“Ey insan! Fenaya, âdeme, hiçliğe, zulümata, nisyana, çürümeye, dağılmaya ve kesrette boğulmaya gittiğinizi tevehhüm edip düşünmeyiniz! Siz fenaya değil, bekaya gidiyorsunuz. Ademe değil, vücud-u daimîye sevk olunuyorsunuz. Zulümata değil, âlem-i nura giriyorsunuz. Sahib ve Mâlik-i Hakikî’nin tarafına gidiyorsunuz ve Sultan-ı Ezelî’nin payitahtına dönüyorsunuz. Kesrette boğulmaya değil, vahdet dairesinde teneffüs edeceksiniz. Firaka değil, visale müteveccihsiniz.”8 Yani, “şu meydan-ı tecrübe ve şu destgâh-ı imtihandan sonra onların Rabb-i Kerim’i onları, imanlarına mükâfat olarak saadet-i ebediyeye ve İslâmiyetlerine ücret olarak dârüsselâma dâvet ederek öyle bir ikram etti ve eder ki, hiç göz görmemiş ve kulak işitmemiş ve kalb-i beşere hutur etmemiş derecede parlak bir tarzda rahmetine mazhar etti ve onlara ebediyet ve beka verdi. Çünkü ebedî ve sermedî olan bir cemâlin seyirci müştakı ve âyinedar âşıkı, elbette bâki kalıp ebede gidecektir.”9

Bu müşkül ve müthiş üç suâlin cevabını böylece bulan insan, dünya ve ahiret dengesini çok iyi kurarak bahtiyar insan olur. Evet, “Dünya madem fânidir. Hem madem ömür kısadır. Hem madem gayet lüzumlu vazifeler çoktur. Hem madem hayat-ı ebediye burada kazanılacaktır. Elbette en bahtiyar odur ki, dünya için âhireti unutmasın, âhiretini dünyaya feda

etmesin, hayat-ı ebediyesini hayat-ı dünyeviye için bozmasın, malayani şeylerle ömrünü telef etmesin; kendini misafir telâkki edip misafirhane sahibinin emirlerine göre hareket etsin; selâmetle kabir kapısını açıp saadet-i ebediyeye girsin.”10 İşte bütün mesele budur. Ve “Kur’ân şakirdlerinin akibetleri böyledir. Cenâb-ı Hak bizleri onlardan eylesin, âmîn!”11

Dipnotlar:
1- Sözler, s. 372.
2- Mektûbât, s. 360.
3- Sözler, s. 526.
4- İşârâtü’l-İ’câz, s. 29.
5- Mektûbât, s. 384.
6- Şuâlar, s. 343,
7- Sözler, s. 522
8- Mektubat, s. 385,
9-Sözler, s. 207.
10- Mektûbât, s. 119,
11-Sözler, s. 207

10 ARALIK 2012